CONCLUSIE VAN ADVOCAAT-GENERAAL S. ALBER

van 29 maart 2001 [1]

1. In deze niet-nakomingsprocedure verwijt de Commissie de Italiaanse Republiek dat zij tot dusver niet alle bepalingen van richtlijn 97/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 juni 1997 tot wijziging van richtlijn 89/552/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten [2] in nationaal recht heeft omgezet. Volgens artikel 2 van richtlijn 97/36 verstreek de termijn voor de omzetting op 30 december 1998. Volgens de Commissie zijn in het bijzonder de volgende bepalingen niet in nationaal recht omgezet:

— artikel 1, punt 1, voorzover artikel 1, sub c, van richtlijn 89/552 wordt gewijzigd;

— artikel 1, punt 2, dat artikel 2 van richtlijn 89/552 vervangt (met uitzondering van de leden 3, 4, 5 en 6 die reeds in Italiaans recht zijn omgezet);

— artikel 1, punt 3, waarbij artikel 2 bis in richtlijn 89/552 is ingelast;

— artikel 1, punt 4, waarbij artikel 3 bis, lid 3, in richtlijn 89/552 is ingelast;

— artikel 1, punt 12, dat artikel 10 van richtlijn 89/552 vervangt (met uitzondering van lid 2 dat reeds in Italiaans recht is omgezet);

— artikel 1, punt 14, dat artikel 12, eerste zin, van richtlijn 89/552 wijzigt;

— artikel 1, punt 5, dat artikel 13 van richtlijn 89/552 vervangt, en

1 — Oorspronkelijke taal: Duits.
2 — PB L 202, blz. 60.

— artikel 1, punt 18, dat aan artikel 16 van richtlijn 89/552 een tweede lid toevoegt.

2. De Italiaanse Republiek heeft de aanmaningsbrief van de Commissie van 12 maart 1999 op 29 maart 1999 beantwoord met toezending van de regeringsamendementen op wetsontwerp d.d.l. A.S. 1138. [3]

3. Bij brief van 14 juni 1999 legde de Italiaanse regering bovendien het ministeriele besluit (Decreto ministeriale) van 8 maart 1999 aan de Commissie voor, met vermelding dat hierdoor richtlijn 97/36 was omgezet in nationaal recht. Het besluit betreft de afgifte van vergunningen aan particuliere televisiemaatschappijen. Daarover gaat het echter niet in artikel 1, lid 1, punten 2, 3, 4, 12, 14, 15 en 18 van richtlijn 97/36 die volgens de Commissie niet in nationaal recht zijn omgezet.

4. Naar aanleiding van het met redenen omkleed advies van 4 augustus 1999 heeft de Italiaanse minister van telecommunicatie op 22 november 1999 een overzicht van de omzetting van de bepalingen van richtlijn 97/36 in het Italiaanse recht opgestuurd. Dit overzicht vormt een bevestiging van de brief van 29 maart 1999 waarin stond dat enkele bepalingen van richtlijn 97/36 in nationaal recht zouden worden omgezet bij wetsontwerp d.d.l. A.S. 1138, zoals aangevuld met amendementen van de regering. Ook na het op 14 september 1999 ingediende verweerschrift heeft deze omzetting nog steeds niet plaatsgevonden. Het verwijt dat richtlijn 97/36 niet binnen de gestelde termijn in nationaal recht is omgezet, wordt door de Italiaanse Republiek niet betwist.

5. Volgens vaste rechtspraak is een eventuele opheffing van de inbreuk na het instellen van het beroep niet van invloed op de gegrondheid van het beroep. Het voorwerp van het beroep wordt bepaald door het met redenen omkleed advies van de Commissie. Ook wanneer de inbreuk na het verstrijken van de krachtens artikel 226, tweede alinea, EG gestelde termijn wordt opgeheven, behoudt de niet-nakomingsprocedure haar belang als grondslag voor de aansprakelijkheid die ten gevolge van de niet-nakoming op een lidstaat kan rusten jegens andere lidstaten, de Gemeenschap of particulieren. [4] Mocht wetsontwerp d.d.l. A.S. 1138 intussen zijn aangenomen, dan is dat dus niet van invloed op de gegrondheid van dit beroep. De vordering van de Commissie moet dus worden toegewezen.

3 — D.d.l. A.S. = disegno di legge Atto Senato, wetsontwerp dat bij de Senaat in behandeling is.

4 — Arrest van 9 november 1999, Commissie/Italië (C-365/97, Jurispr. blz. I-7773, punt 45); arrest van 30 mei 1991, Commissie/Duitsland (C-361/88, Jurispr. blz. I-2567, punt 31).

6. Verder concludeert de Commissie tot verwijzing van de Italiaanse Republiek in de kosten. Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voorzover dit is gevorderd.

Conclusie

7. Gelet op het voorgaande geef ik het Hof in overweging:

1. Vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de verplichtingen die op haar rusten krachtens artikel 10 EG juncto artikel 2 van richtlijn 97/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 juni 1997 tot wijziging van richtlijn 89/552/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten niet is nagekomen door artikel 1, punten 1, 2, 3, 4, 12, 14, 15 en 18 van richtlijn 97/36 niet binnen de gestelde termijn in nationaal recht om te zetten.

2. De Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.